

המסרון האדום

עכשיו זה רשמי: הריאליטי ביקע את החומה הסינית. אחרי שנים של גניבת זכויות, גם הטלוויזיה הסינית החלה לקנות מענקיות המדיה המערביות את הפורמטים שכבשו את העולם. חברות כמו אנדמול ופרימנטל עושות את צעדיהן הראשונים בתוך השוק העצום ולומדות איך להצליח במדינה שמצביעה לזמר בלי קול, כל עוד גם אין לו ידיים, ואוסרת על שידור של יותר מעונת ריאליטי אחת בשנה. והאח הגדול? עד כאן

אריאל מרגלית, שנגחאי

יום לאחר שידור הבכורה של הפורמט GOT TALENT ("כישרון או כישלון", קראו לזה בישראל) בגרסתו הסינית, ב־26 ביולי 2010, בכי רי חברת פרימנטל הבריטית, בעלת הזכויות על הפורמט, הסתכלו על נתוני הרייטינג מסין והברי ששוק תכניות הריאליטי העולמי השתנה לעד. התוכנית הראשונה ששודרה בערוץ דרגון טי.וי של שנחאי משכה יותר מ־400 מיליון צופים, והפכה לתוכנית הנצפית ביותר של המותג אי פעם בעו לם. הפרק השני בעונה כבר גרף 500 מיליון צופים, יותר מפי 1.5 מאוכלוסיית ארה"ב כולה.

אבל חשיבותה של העסקה הו מצויה דווקא במ ספרים אחרים. על פי הדיווחים, שילמה דרגון טי.וי של תאגיד המדיה של שנחאי (SMG) לפרימנטל הבריטית סכום כולל של 300 אלף דולר עבור זכויות ההפקה של הפורמט ועבור הצוות הבריטי שטיפקח על תהליך ההפקה. סכום זעום, בהתחשב בעובדה שמכירות הפרסום בתוכנית הסתכמו על פי ההערכות בכ־30 מיליון דולר.

לא בפריים טיים

ערוצי טלוויזיה סיניים החלו לקנות פורמטים מערביים כבר בשנת 2006. אבל המכירה של GOT TALENT ונתוני הרייטינג המרשימים שהתרוכזו כנית השיגה בשנה שעברה, גרמו לייבוא הפורמט טים לנסוק כמודל עסקי. כיום משודרות בסין גרסאות מקומיות של לפחות 10 פורמטים זרים, בהם "רוקרים עם כוכבים" של הבי.בי.סי, X Factor של פרימנטל, SING IT של טלפה ההולנדית. גם במקרים אלו כירת הפורמט התבצעה לרוב במחיר מנותן יחסית לגודל השוק הסיני, אבל הנחת היסוד של ענקי המדיה המערביים היא שעדיף למכור בזול, מאשר לא למכור כלל.

שמה של סין כאשפת היקורים העולמית והמרוניטין שלה כבר מזמן חרגו מגורת תיקי היר והשיונים. ממש שבושוקים ובקניונים הסינים ניתן למצוא כבר שנים לואי ויטון ורולקס מוזיפים באיכות לא רעה בכלל, כך גם על מסכי הטלוויזיה הסינית ניתן לראות איספור גרסאות חיקוי של "המתמחה", "אמריקן איידול", ר"רוקרים עם כוכבים". לא אחת ערוצי הטלוויזיה הסינים אף טרוחים להפתיע את בעלי הזכויות לפורמט ושולחים אליהם את תיק ההפקה שבועות ספורים לפני העלייה לאוויר. במקרים כאלה, זה לרוב יסתיים בהסכם פשרה. בחלק גדול מההפקות הללו, גם עין לא מקצועית יכולה להבחין בכבלים משתרכים על הבמה ובעציות תאורה, אבל כשעלות פורמט מקרמי עשויה להסתכם בכ־20 אלף דולר בלבד, אפשר להבין מדוע ערוצי הלוויין בסין לא ששים לשלם מיליונים עבור המקור ומדוע חברות הפורמטים המערביות בוחרות להתפשר במחיר. יצרנית ריאליטי נוספת שהצליחה לחדור בשנים האחרונות לשוק הסיני היא אנדמול ההולנדית, הירועה בעולם בשל פורמטים מצליחים כמו האח הגדול, WIPEOUT ו־1 נגד 100. מנכ"ל אנדמול

השפעת הדמוגרפיה על שידורי הטלוויזיה בסין מגיעה לשיא בגזרת תוכניות הדייטיים. ושוב מדיניות הילד האחד היא הגורם. נכון ל-2005, בסין היו 32 מיליון יותר גברים מנשים מתחת לגיל 20, והצעירים הללו מגיעים ממש בשנים הללו לגיל שבו הם רוצים להינשא. כל זה הופך תוכנית כמו TAKE ME OUT שבה גבר אחד מקבל הזדמנות להציג את עצמו בפני 30 רווקות אטרקטיביות, לתסריט הלומי עבור גברים צעירים בסין ולמסחטת רייטינג שפוגעת בבטן הרכה של החברה הסינית.

מנכ"ל אנדמול אסיה אריין ון מיירלו: "קשה מאוד לשנות את מנטליות העתקות הפורמטים והיא תהיה שם גם אם אנחנו נשאר מחוץ לשוק. סין עומדת בפני אתגרים רבים, ממש כמו ממשלות המערב. הם מזהים את הבעיה אבל פתרון הוא לא בראש סדר העדיפויות שלהם. אנחנו פשוט צריכים להיות סבלניים. ככל שהסינים יעגנו יותר ויותר מוצרים בזכויות יוצרים בעצמם, כך גם חשיבות ההגנה על זכויות יוצרים תגדל בחשיבותה בעיניהם"

????
????
?????

צילום:

אסיה אריין ון מיירלו, מנהיג בראיון מיוחד לפרימה למה בכל הקשר לשוק הסיני, מעלימים עין מנר שא זכויות היוצרים. "אני די רגוע בהקשר הזה. זה בעיני נוק משני". הוא אומר בראיון טלפוני מיוחד מאינדונזיה, שם פיקח על העלאת הגרסה המקומית של "האח הגדול". לדבריו, "קשה מאוד לשנות את מנטליות העתקות הו והיא תהיה שם גם אם אנחנו נשאר מחוץ לשוק. סין עומדת בפני אתגרים רבים, ממש כמו ממשלות המערב. הם מזהים את הבעיה אבל פתרון הוא לא בראש סדר העדיפויות שלהם. אנחנו פשוט צריכים להיות סבלניים. ככל שהסינים יעגנו יותר ויותר מוצרים בזכויות יוצרים בעצמם, כך גם חשיבות ההגנה על זכויות יוצרים תגדל בחשיבותה בעיניהם".

ון מיירלו ההולנדי מכהן כבר 3 שנים באחד התפקידים החשובים באנדמול, בעיקר בשנים שבהן הכלכלה העולמית נעה מורחה ויחד אתה גם מרכז הכובד של שוק הפרסום והטלוויזיה. בשנים האחרונות הכלכלות הצומחות של וייטנאם, הפיליפינים, מלזיה, אינדונזיה ותאילנד החלו לשרד פורמטים של אנדמול. וכן, גם סין, שוק הטלוויזיה הגדול בעולם מבחינת מספר צופים. ב־2008 החל הערוץ הלווייני של מחוז חונאן לשרד גרסה מקומית של "1 נגד 100" ומאו אנדמול מכרה תכניות גם לערוצי הלוויין של גואנג'ואו, סצ'ואן, שנחאי, אנחוי וג'אנגסו.

"השוק הסיני רק החל באמת להמריא בשנים האחרונות. כיום יש ביקוש גדול לפורמטים חזקים והערוצים הסיניים מתנסים הרבה בעצמם. התחרות בין ערוצי המחוזות השונים גדלה, מה שמספק סיבה בריאה יותר לספק תוכן מקומיים ובינלאומיים", אומר ון מיירלו.

מה בעיניך האתגר הגדול ביותר עבור הברית תוכן זרות בשוק הסיני?

"ההזדמנות של חברות מדיה זרות לסין היא עדיין מאוד מוגבלת יחסית לגודל השוק. נתח השוק הזה יגדל אבל בקצב לא סדיר. ערוצי הטלוויזיה הסינים גם עוברים על פיתוח תוכן בעצמם ומגדילים את הניסיון שלהם בתחום הזה. הם לא רוצים לפתח תלות גדולה מדי בתוכן זר".

בשנים האחרונות הורוע הממשלתית של המפלגה הקומוניסטית שאמונה על תחום הטלוויזיה, הדריו והקולנוע הגדילה את הרגולציה בתחום שידור תוכניות הריאליטי ואף מתחה ביקורת קשה על

רדירות התוכן והולוול בערכים מסורתיים בתרבות מסוג זה ובראשם מוסד הנישואין. ב־2010 יצאה מבייג'ין הנחיה לפיה ערוץ טלוויזיה ראשי לשרד רק עונה אחת של תוכנית ריאליטי בשנה, שתמנה לא יותר מעשרה פרקים של 90 דקות כל אחד. אם כל זה לא מספיק כדי להרוג את הו'אנר, הניסיון לתקוע את המסמר האחרון בארון הקבורה של תוכניות הריאליטי היה באיסור לשרד בפריים טיים שהוא בסין בין 19:00 בערב ל-22:00 בלילה.

איך עושה טווס?

אבל כמו בכל תחום בסין ככל שהרגולציה יותר מחמירה, כך מוצאים האורחים הקפיטליסטים של המעצמה הו יותר דרכים לעקוף אותה. וכך, גם תגובתם של ערוצי הטלוויזיה לא איחרה לבוא. מנהלי הערוצים שסירבו להיפרד ממסחטות הרייטינג החלו לסווג את תכניות הריאליטי ובעיני קר את תחרויות הכישורונות כ"תכניות רוחה" או תרומה לחברה (מוכר לכס?), אבל במקרים רבים, גם נאלצו לשנות את תוכנן.

כך נוצר מצב, שבו הגרסה הסינית ל-GOT TALENT למשל, דומה יותר לגרסה בימתית מרדנית של "חלום עליכם" עם עוזי חיטמן, מאשר לתוכניות המותג במקומות אחרים בעולם. בזה אחר זה עלו על הבמה בשתי העונות של התוכנית, חל"כאי ונרכאי האומה הסינית, שטיפרו באריכות על "מאבקים כנגד כל הסיכויים". במקרים מעטים מאוד, היה להם גם כישרון שליווה את המלודרמה. ליי, מנהל התוכנית CHINA'S GOT TALENT רוחה את הביקורת שהוטחה בתוכנית כאילו היא מעדיפה סיפורים אישיים סוחטי רמעות ואומר בתגובה ש"מטרת התוכנית היא לספר סיפורים יוצאי דופן על אנשים רגילים, והסיפורים המעניינים ביותר הם לרוב הפשוטים ביותר". עם זאת, בקרב אנשי התעשייה בסין ברור לכל שווה הנדון ניה שהערוץ היה צריך לשלם לממשלה כדי לקבל את האישור לשרד את התוכנית.

בין הסיפורים סוחטי הרמעות ומעוטי הכישרון זכורים למשל מתקן האופניים בן ה-45 והחיקוי שלו של טווס הפורש את נוצותיו. כשנשאל על ידי השופטים לאחר החרתו מהתחרות האם הוא מאוכזב, הוא אמר שלא, ושכסף הכול "רצה לגרום לאשתו המשותפת לחייך". עכשיו ברשת האינטרנט מכנים אותו הגולשים הסינים באהדה

"האח הטווס" ומצריעים לכנות ולהאבה שהפגין. מתמודדת נוספת שזכורה מהעונה השנייה היא צאי הונגפינג, מוכרת רגלי תרנגולות בת 50, שהיגרה לשנחאי ממחוז אנהווי לפני כעשור וכי תה לכינוי סוון בויל הסינית. קטעי וידאו שלה שרה כמו ציפור מעל סיר של רגלי תרנגולות בשוק הת- פשוט ברשת באופן ויראלי כמגפה. אגב, במהלך התוכנית היא שרה רק מנגינות נוצריות שלמדה בכנסיה, והופיעה כשתליון צלב מעטר את צווארה. בעניין הזה, אי אפשר שלא להתרשם ממתן הבמה לחופש הרת במדינה חסרת הרת. היה גם זוג רקדני נים נכים - הוא ללא רגל שמאל והיא ללא יד ימין. שניהם חוו תאונות קשות והסיפור הדרמטי שלהם כבש לבבות. גם במקרה שלהם, ביקורת רבה נשמעה על הכישרון המוגבל שהפגינו על הבמה. אבל, הכל לטובת הרגולציה.

לדברי ון מיירלו, הרגולציה הסינית קשה בדיוק כמו הברלי המנטליות כשזה מגיע להתאמת פורמט. "תרבותית אתה חייב להתאים את האסטרטגיה, הגישה והתוכן אם אתה רוצה להצליח", הוא אומר, "אחר כך אתה צריך להבין איך הרגולציה המורכבת משפיעה עליך, לפני שתוכל לממש אסטרטגיה מוצלחת".

איזה סוג ריאליטי הקהל הסיני אוהב?
 "אני חושב שהמגמות דומות למערב. הייתי אומר שתוכניות זוגיות (דייטינג - א"מ) נמצאות ברעיון, כך גם חידושים. תחרויות כישרון הן עדיין בביקוש גבוה. תוכניות ריאליטי רבגוניות, ותוכניות עם אתגרים פיזיים נמצאות בעליה. אבל אל תתפוס אותי במילה בעניין הזה - כמו בכל שוק בעולם, הכל יכול להשתנות מחר".

ומה באשר לכיוון השני, אתה מזהה כבר פורמטים סיניים שעשויים לעבוד במערב?

"עד עכשיו התרכזנו בעיקר במכירה של פורמטים קיימים ללקוחות סיניים. בין היתר מכיוון שמספר הפורמטים הסיניים שאפשר לייצא למערב הוא כרע מוגבל מאוד. עם זאת, אני חושב שישתנה במהירות ויכולות הקריאייטיב בשוק הסיני יהפכו למתחכמות יותר ככל שהצוותים המקומיים שלהם יעבדו יותר על אדפטציות של פורמטים

ב-2010 יצאה מבייג'ין הנחיה לפיה ערוץ טלוויזיה רשאי לשרד רק עונה אחת של תוכנית ריאליטי בשנה, שתמנה לא יותר מעשרה פרקים של 90 דקות כל אחד. אם כל זה לא מספיק כדי להרוג את הז'אנר, הניסיון לתקוע את המסמר האחרון בארון הקבורה של תוכניות הריאליטי היה באיסור לשרד בפריים טיים, שהוא בסין בין 19:00 בערב ל-22:00 בלילה.

בין הסיפורים סוחטי הדמעות ומעוטי הכישרון זכורים למשל מתקן האופניים בן ה-45 והחיקוי שלו של טווס הפורש את נוצותיו. מתמודדת נוספת שזכורה מהעונה השנייה היא צאי הונגפינג, מוכרת רגלי תרנגולות בת 50. קטעי וידאו שלה שרה כמו ציפור מעל סיר של רגלי תרנגולות בשוק התפשוט באופן ויראלי כמגפה. היה גם זוג רקדנים נכים - הוא ללא רגל שמאל והיא ללא יד ימין. גם במקרה שלהם, ביקורת רבה נשמעה על הכישרון המוגבל שהפגינו על הבמה.

קיימים מהעולם. אני מאמין שבסופו של דבר זה יוביל ליצירה של רעיונות חדשים שיוצאו גם למדינות אחרות. זה משהו שאנחנו מתכוונים לעבוד עליו עם שותפים מקומיים בעתיד".

ומה עם האח הגדול? השמועות הן שניסיתם לא פעם למכור את הפורמט המצליח ביותר של אנדמול בסין ללא הצלחה.

"האמת היא שמעולם לא ניסינו לקדם באופן אקטיבי את המכירה של 'האח הגדול' בסין, מהסיבה הפשוטה שאני לא חושב שהשוק הסיני מוכן לסוג כזה של טלוויזיה".

מעניין זה לא לטלוויזיה

כדי להבין איך על אף הביקורת הרבה גורפות תוכניות הריאליטי הסיניות מאת מיליוני צופים, צריך להכיר את מי שאוחז כאן בשלט. צופי הטל-וויזיה בסין נוטים להיות בני 50 ומעלה, כאשר בשעות הערב מצטרפים אליהם גם ילדים מתחת לגיל 13 שלרוב מארחים להם תברה בסלון המשפחתי. הטלוויזיה היא במידה רבה כיכר העיר החדשה בסין, אבל יש בה רק מבוגרים שמאכילים את היונים וילדים על גלגליות. הצרכנים הגדולים, בגילאי 14-45 לא מבוזבזים זמן בכיכר. הם שועטים על האוטר סטודה המהירה - האינטרנט. הסיבות לכך הן מגוונות אבל מעל לכל טמונות בתוכן המשודר בטל-וויזיה. בשל הרגולציה הנוקשה והצנזורה המופעלת על ערוצי השידור, הטלוויזיה בסין ממעטת לשרד תוכן שמושך את הצעירים למסך. מרבית הערוצים המסחריים מורשים לשרד רק 8% של תוכן ורוב בני ממה, והצנזורה אינה מאשרת לשרד תכנים אלימים, מיניים או פוליטיים. למעשה, היא אוסרת לשרד כל מה שהופך טלוויזיה למעניינת.

התוצאה היא שהטלוויזיה הסינית רוויה בדרמות תקופתיות על שושלות צ'ינג ומינג, ועתירה בטל-נובלות מודרניות שבהן הגיבורות מרברות בטלפון המון (לרוב הוא בצורת הלו קיטי) עם החבר הרגיש שעמו הן עשויות להתנשק ברגע השיא, אך לא יותר. שידורי החדשות נמנעים מביקורת פוליטית כלפי בייג'ין ומשום מה לרוב החדשות הרעות מגיעות מחוץ לסין. דווקא העיתונות הכלכלית חרת פשית יותר וניתן לשמוע בה ביקורת על מדיניות הממשלה בנושאי דירור, בנקאות ומיסים.

אבל הסינים הצעירים, ממש כמו בני גילם במערב, אוהבים את קרי בדרשוואו ואת דונלד דרייפר וברשת האינטרנט ניתן היום למצוא שם הכול. אתרי וידאו מקומיים כמו טו, סוהו ויוקו מציעים עונות שלמות של מיטב הסדרות האמריקניות, חלקן בהסכם עם בעלי הזכויות ובתשלום, וחלקן הגדול ללא זכויות יוצרים ובחינם. זאת, למי שיכול להרשות לעצמו חיבור אינטרנט מהיר כמוכן.

הרגולציה הנוקשה שחלה על ערוצי הטלוויזיה אינה חלה על פלטפורמות השידור החדשות שצצו בשנים האחרונות ברשת וכך ניתן למצוא שם מגוון רחב של 'אנרים החל מ'מר מן' ו'שושלת טיטרור' ועד 'האוס' ו'אחת שידועת'. במשרד די הצנזורה בבייג'ין מודעים היטב לחופש המידע הקיים ברשת והניסוי החברתי הזה מתרחש און ליין תחת עינם הפקוחה של נציגי המפלגה. המדיניות של הממשלה בבייג'ין היא לא לבודד חלילה את הרור הצעיר של הסינים מאחורי מסך ברזל, כמו שטענה ברה"מ לשעבר לעשות, אלא להתקדם ולהפתוח את השוק, אבל בהדרגה. כמו שנשיא סין לשעבר דאנג שיאופינג אמר כשפתח את סין למערב ב-1978: "אנחנו צריכים להצות את הנהר תוך כדי מיטוש האבנים". גם היום, שלושים שנה אחרי, זוהי המנטרה השגורה בפהם של בכירי המפלגה הקומוניסטית. האמת, בינתיים נראה שזה עובד להם לא רע בכלל.

הרוק האחרון

הזוכה בעונה הראשונה של CHINA'S GOT TALENT, היה הפסנתרן ליו ווי, בן 23, מבייג'ין. הוא עשה זאת על אף אינספור ויכוחים שהשיע באצטדיון של שנחאי בערב הגמר. ווי הופיע על הבמה בשיר "יו אר ביוטיפול" של ג'יימס בלאנט, כשהוא מלווה את עצמו בנגינה על פסנתר באמצעות שתי כפות רגליו. רק לפני שנתיים הוא החל ללמוד נגינה על פסנתר ומאו הוא מקדיש שבע שעות ביום לאימונים. תחת המוטו "למות מהר או לחיות בג'וק" הוא סחף את הקהל הסיני כל הדרך אל הגמר. הוא איבד את שתי ידיו כשהיה בן 10 במהלך משחק מחבואים, כשנגע בקו מתח גבוה חשוף. הוא חלם אז להיות כדורגלן ואף שיחק בנבחרת המיוחדת בבייג'ין, עד שלפני שנתיים הציע לו חבר של המי שפחה ללמוד נגינה ומאו חייו השתנו. "מוסיקה היא כמו אוויר ומים בשבילי. אני לא יכול לחיות בלי עדיה", הוא אמר לאחר הזכייה שזכתה אותו בחור זה הקלטות ובסיבוב הופעות בלאס וגאס יחד עם אמנית פופ מקומית. המלחין גאו שיאוטונג, צביקה פיק המקומי, התקשה להסתייר את ההתרגשות, "כולנו נלחמנו להגשים חלומות כשהיינו צעירים, אבל אף אחד לא נלחם כמוך". שופט אחר טען שווי צריך להצטרף לתזמורת הסימפונית של שנחאי. גם ברגע הזה הלב כנראה גבר על האוונים.

בעוד שניתן לערער על כישרונו של הגנן בכף רגלו, קשה להתווכח בנוגע לחשיבות הופעתו על הבמה עבור הקהילה החברתית בסין. מדיניות הילד האחד שהונהגה לפני שלושה עשורים בסין, לוותה באישורים לביצוע הפלות עד חודש שמיני. המשמעות היא שילדים עם מוגבלויות

"אני חושב שהמגמות דומות למערב. הייתי אומר שתוכניות זוגיות (דייטינג - א"מ) נמצאות בדעיכה, כך גם חידונים. תחרויות כישרון הן עדיין בביקוש גבוה. תוכניות ריאליטי רבגוניות, ותוכניות עם אתגרים פיזיים נמצאות בעליה. אבל אל תתפוס אותי במילה בעניין הזה - כמו בכל שוק בעולם, הכל יכול להשתנות מחר!"

?????
?????
?????
צילום:

30 נשים רווקות בשאיפה לזכות בדייט עם כמה שיותר מהן. לכל רווקה יש נורה לבנה שהיא יכולה להפוך לאדומה במידה והחליטה שאינה מעוניינת. אם בסוף הפרק לא נותרה אפילו נורה לבנה אחת, המתמודד עוזב את הבמה לצלילי השיר "אול ביי מייסלף" של סלין ריון, תסריט אימים עבור גברי רים סינים, במציאות שבה כפרים רבים נותרו ללא נשים צעירות כלל.

הרצון של הורים בכן, בין אם בשל הצורך בדייט עובדות ובין אם בשל השאיפה להמשיך את השר של המשפחה, עולה היום לבנים הללו ביוקר, ונשים צעירות הופכות למצרך נדיר בשוק. רווקים סיניים יודעים היום שללא דירה בבעלותם יהיה להם קשה מאוד להיות אטרקטיביים עבור אישה סינית. בשנת 2010, אחת מגרסאות החיקוי של TAKE ME OUT התייצבה תדיר בראש טבלת הרייטינג השבועית ושתי גרסאות נוספות היו בעי שרייה הראשונה. מחקרי שוק מראים שמי שבעיקר נהנות מהתוכנית הן נשים סיניות שנמשכות לעמי דת הכוח שהתוכנית מעניקה למתמודדות ורואות בכך תרומה משמעותית לשיפור מעמד הנשים בחברה הסינית המסורתית.

אבל גם למסורת יש מקום בתוכניות הדייטם וברבות מהתוכניות הללו הורים שותפים גם הם להחלטה. "זהי חתונה בין שתי משפחות", אומרת ליו ליי, מפיקת התוכנית TAKE ME OUT בערוץ של מחוז חונאן, "המשפחה הסינית שונה בשל מדיניות הילד האחד. הורים מייחסים כאן חשיבות עצומה להמשכת השושלת המשפחתית ולהימשך קיומו של שם המשפחה ולכן נישואין זה עניין מהותי". התוצאה על המסך דומה במובנים רבים למה שמתרחש בכיכר העם בשנחאי מדי סוף שבוע הורים לבני עשרים פלוס נפגשים שם כדי למצוא את השידוך המתאים לבנם או לבתם. הם נושאים עמם דף המפרט השכלה, הכנסה, גיל וגם גובה ומשקל. אבל הכימיה בין המשפחות חשובה לא פחות, גם בכיכר וגם בטלוויזיה. ■

אריאל מרגלית הוא מנכ"ל ARMA TV וכתב חדשות 10 בסין

סרקו את הברקוד בעזרת מכשיר הסמרטפון שלכם כדי לראות את ?????

להורדת סרקו ברקוד חפשו את i-nigma בחנות האפליקציות או סמסו את המילה "ברקוד" למספר 6161 עלות 50 SMS אג' באדיבות חברת 3GVision, תפתחת ומשווקת i-nigma, והופך את הסלולרי לקורא ברקוד

שבו הם הוציאו להינשא. כל זה הופך תוכנית כמו TAKE ME OUT שבה גבר אחד מקבל הודמת נוח להציג את עצמו בפני 30 רווקות אטרקטיביות, לתסריט הלומי עבור גברים צעירים בסין ולמסחטת רייטינג שפוגעת בבטן הרכה של החברה הסינית. שבעה ערוצי טלוויזיה בסין משדרים היום גרסאות שונות של פורמט תוכנית הדייטם "TAKE ME OUT" של חברת הפורמטים הב-ריטית פרימנטל, כאשר הערוץ הלוויני של חונאן הוא היחיד שקנה את זכויות ההפקה והשדרה לפי פורמט התוכנית, ששודרה לראשונה ברשת ITV הבריטית בשנה שעברה, גבר אחד צריך להרשים

כמעט ולא רואים כאן ברחוב. אם ההורים מורשים להביא רק ילד אחד לעולם הם יעשו הכל כדי לוודא שהילד הזה יהיה בריא, כולל הפלה בחודשים האחרונים להריון. אלה שכן נולדים עם מומים, נזני חיים פעמים רבות מיד לאחר הלידה בבתי יתומים. לעומת זאת, נכויות בגין תאונות עבודה הן רווקא דבר נפוץ מאוד בסין, היצרנית הגדולה בעולם. מדי יום ניתן לראות ברחובות הערים הגדולות פועי לי בניין גרועי ידיים שממשיכים בעבודתם כאתרי הבניה גם לאחר שספגו נכות, וגם עובדים במפעלי חומרים מסוכנים ומתנאי בטיחות ירודים. הופעתו של ליו ווי נתנה במה לשני המגורים החבויים האלה הסינית, שלרוב אינם זוכים לעמוד באור הורקורים. במובן הזה, הרגולציה הסינית עשתה שירות גדול עבור שוויון הזכויות במדינה והחברה בבעלי מוגבלויות, שהם תוצר לוואי כואב של הצמיחה המרשימה שממנה אורחי סין נהנים כבר שני עשורים.

השפעת הרמוגרפיה על שידורי הטלוויזיה בסין מגיעה לשיא בגזרת תוכניות הדייטם. ושוב מדיניות הילד האחד היא הגורם. בכך ל-2005, בסין היו 32 מיליון יותר גברים מנשים מתחת לגיל 20 והצעירים הללו מגיעים ממש בשנים הללו לגיל

נינט הסינית

ניצחון ללא עקבים

כך הצליחה פליטת ריאליטי להעלות את הנושא המגדרי לסדר היום הסיני

לי יוצ'ון, הזוכה הראשונה אי פעם של הגרסה הסינית של "כוכב נולד", SUPER GIRLS היא אייקון תרבות סיני מודרני שמבהיר במידה רבה את מקומה של הטלוויזיה בשנייה האדיר שהחברת הסינית עוברת בשנים האחרונות. יוצ'ון הגייעה לתחרות בשנת 2005 ממחוז סצ'ואן וגברה על 120 אלף מתמודדים בדרך אל הגמר.

או בת 21, יוצ'ון נתפסה כעוף מזור בהיכל התהילה הסיני. עם מראה אנדרוגיני, ג'ינס רחב, חולצה שחורה מכופתרת ותספורת קצרה, הצורה פים בסין לא ידעה בתחילה איך לעכל אותה וריבים אפילו תהו האם מורכב באמת בבחורה או שמא בבחור. אבל ככל שהשבועות הלפו סין התרגלה ליוצ'ון, ברחובות ובתי הספר נצפו יותר

יותר בנות שהלכו בעקבותיה והסירו את האודם והעקבים, ובערב הגמר היא וכתה במקום הראשון עם מספר שיא של 3,528,308 קולות.

בעקבות הצלחתה של יוצ'ון בתוכנית, בשנתיים הבאות הייתה SUPER GIRLS לבמה לצעירות רבות שהפגינו נשיות שונה מהמקור כל בחברה הסינית, ובכתי הספר התפתחו ריונים ערים על מיניות ומגדר. מאו הפריצה הגדולה שלה לי יוצ'ון הוציאה ארבעה אלבומי סולו, שרי חקה בשני סרטים עלילתיים וכיכבה בקמפיינים לקוקה קולה, סוויטס HP. גם היום, על אף שמראה החיצוני השתנה באופן משמעותי, היא עדיין שומרת על לבוש צנוע ולא מהססת להיתפס עם אותו ג'ינס רחב בפני המצלמות. ■